

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 4C/153/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114224163
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Saxová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2022:1114224163.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudkyňou JUDr. Miroslavou Saxovou v sporovej veci žalobcov: 1./ R.. X. G., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom M.. N.. I. XX/XX, I. X., 2./ V. G., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom M.. N.. I. XX/XX, I. X., proti žalovanej: Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR, Račianska 71, Bratislava, o náhradu škody, takto

rozhodol:

I. Žalobu z a m i e t a.

II. Žalovanej n e p r i z n á v a voči žalobcom 1./ a 2./ nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobcovia 1./ a 2./ sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 25. 08. 2014 domáhajú vydania rozhodnutia, ktorým by súd žalovanej uložil povinnosť na náhradu skutočnej škody vo výške 43.090 eur, nemajetkovej ujmy vo výške 200.000 eur, ako aj úroku z omeškania vo výške 8 % ročne zo žalovanej sumy od 23. 03. 2014 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Žalobu odôvodňujú na tom skutkovom a právnom základe, že dňa XX. XX. XXXX sa v nemocnici s poliklinikou B. z utajeného pôrodu narodilo maloleté dieťa bez mena a priezviska, ktoré v súlade s § 23 ods. 6 zák. č. 576/2004 Z.z. malo zostať po dobu 6 týždňov v opatere nemocnice alebo iného príslušného štátneho ústavu. Po uplynutí uvedenej lehoty mala byť zdravotná dokumentácia z utajeného pôrodu odstúpená Ministerstvu zdravotníctva SR a následne sa s dieťaťom mohlo nakladať ako s dieťaťom bez rodičov. Napriek tomu nemocnica v súčinnosti s Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v B. predložili Okresnému súdu B. návrh, na základe ktorého rozsudkom zo dňa 26. 11. 2009 bolo určené meno a priezvisko dieťa a dňa 03. 12. 2009 právoplatným predbežným opatrením bolo dieťa zverené do opatery žalobcov, ktorí boli súčasne zaviazaní podať súdu návrh na zverenie dieťaťa do predosvojiteľskej starostlivosti. Žalobcovia sú toho názoru, že zverením dieťaťa žalobcom pred uplynutím lehoty, počas ktorej dieťa ešte patrilo biologickým rodičom, súd vydal nezákonné rozhodnutie, ktorým prekročil svoju právomoc vo veci konať a rozhodnúť v čase, keď bolo dieťa chránené ešte právom biologických rodičov, t. j. nemal právomoc rozhodovať o dieťati ako o opustenom, čo je základom pre uplatnenie ich nároku podľa § 5 ods. 1, 4 zák. č. 514/2003 Z.z. Dňa 11. 12. 2009 žalobcovia podali v súlade s predbežným opatrením na Okresnom súde v B. návrh na zverenie dieťaťa do predosvojiteľskej starostlivosti a o tomto návrhu mal súd podľa § 176 ods. 4 OSP rozhodnúť bez zbytočného odkladu, najneskôr do 3 mesiacov od podania návrhu. Okresný súd v B. uznesením zo dňa 25. 01. 2010, t. j. mesiac po doručení návrhu, na rozhodovanie tohto návrhu určil Okresný súd G., ktorému návrh odstúpil, čím sa podľa žalobcov snažil vyhnúť problémom s predbežným opatrením vydaným pred šesťtýždňovou lehotou, keď na dieťa si uplatnila právo jeho biologická matka. Okresný súd v G. postúpenie veci odmietol, na základe čoho rozhodoval Krajský súd v G. uznesením zo dňa 28. 04. 2010, ktorým, prikázal vec Okresnému súdu G.. Prvé pojednávanie vo veci bolo vytýčené na 17. 09. 2010, aj napriek tomu, že rozhodnuté malo byť do

12. 03. 2010, pričom v tomto období sa už malo rozhodovať o osvojení a nie predosvojení. Nesprávny úradný postup žalobcovia odvodzujú od porušenia povinnosti orgánu verejnej moci vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Okresné sudy nekonaním a nerozhodnutím o návrhu v určenej trojmesačnej lehote nezákonne zasiahli do práv súkromného a rodinného života žalobcov chráneného § 19 ods. 2 zák. č. 460/1992 Zb., keď predlžovaním lehoty rozhodovania každým dňom medzi nimi a dieťaťom zverenom im zákonom sa vytvárali pevnejšie citové vzťahy. Uznesením sp. zn. 32P/66/2010 zo dňa 26. 05. 2011 Okresný súd G. ešte chránil práva žalobcov a dieťaťa v súlade s právoplatným predbežným opatrením, no pod vplyvom viazanosti stanoviskom Krajského súdu G. zo dňa 13. 11. 2012 Okresný súd G. zamietol návrh žalobcov na zverenie maloletého dieťaťa do predosvojiteľskej starostlivosti, čo potvrdil odvolací súd dňa 05. 02. 2013, z dôvodu uprednostnenia práva biologických rodičov, ktoré si uplatnili v zákonnej šesťtyždňovej lehote. Maloleté dieťa malo už v tom čase 3 roky a tri mesiace, pričom biologickí rodičia sa po túto dobu nijako, a to ani citovo ani finančne, nepodieľali na jeho životných potrebách. Opisovaným nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom orgánov štátnej moci žalobcom vznikla škoda vo výške 43.090 eur zodpovedajúca nákladom na starostlivosť o dieťaťa vo výške 6.000 eur do dvoch rokov dieťaťa a vo výške 7.840 eur od dvoch rokov dieťaťa, nákladom na právne služby vo výške 7.000 eur, iným výdavkom majúcim základ v zdravotnom stave maloletého dieťaťa vo výške 1.750 eur, cestovným nákladom vo výške 3.000 eur, ušlému zárobku vo výške 15.000 eur. Žalobcom vznikla aj citová ujma, keďže nemohli mať vlastné dieťa, vytvorili si s dieťaťom silné puto a v oprávnenosti ich spoločného života ich utvrdzovali čiastočné súdne rozhodnutia a stanovisko odboru starostlivosti o maloletého. Rozhodnutia im spôsobili aj značné psychické ťažkosti necitlivým, ale najmä nezákonným rozhodnutím súdu, ktorý neprihliadol na zákon a dieťa im odovzdal skôr, napriek tomu, že na to nebol oprávnený, a ktorý neprihliadol na skutočnosť len formálneho záujmu biologických rodičov o maloleté dieťa. Titulom morálneho, citového a psychického poškodenia si uplatňujú aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 200.000 eur.

3. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe doručenom súdu dňa 19. 09. 2014 žiadala žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. S odkazom na čl. 41 ods. 1, 4 Ústavy, § 74 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, § 76 písm. b) OSP, § 26 ods. 1, 2, § 27 ods. 1 zák. č. 305/2005 Z.z. nesúhlasila s názorom žalobcov o prekročení právomoci súdu pri rozhodovaní o zverení maloletého dieťaťa do starostlivosti žalobcov 1./ a 2./ predbežným opatrením. Uviedla, že po narodení maloletého dieťaťa z utajeného pôrodu dňa 21. 11. 2009 mu bolo v súlade so zák. č. 300/1993 Z.z. o mene a priezvisku v znení neskorších predpisov určené meno a priezvisko rozsudkom Okresného súdu B. zo dňa 26. 11. 2009, č. k. 6P/207/2009-11 a následne mu bol v súlade so zák. č. 154/1994 Z.z. o matrikách v znení neskorších predpisov vydaný rodný list. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny G., Odbor sociálnych vecí a rodiny, ako úrad určený na vykonávanie náhradnej rodinnej starostlivosti dňa 03. 12. 2009 odporučil zverenie maloletého dieťaťa žalobcom, ktorí boli vedení v zozname žiadateľov na vykonávanie náhradnej rodinnej starostlivosti týmto úradom v súlade so zák. č. 305/2005 Z.z., a ktorí boli spôsobilí na osvojenie. Na podklade uvedeného ÚPSVaR B. doručil 03. 12. 2009 podnet Okresnému súdu Partizánske na vydanie predbežného opatrenia podľa § 76 ods. 1 písm. b) OSP s odôvodnením, že maloleté dieťa nemá v súčasnej dobe žiadneho zákonného zástupcu, ani osobu, ktorá by zabezpečovala jeho výchovu a starostlivosť, pričom sa jedná o situáciu, ktorá by mohla ohroziť život, zdravie, ako aj priaznivý psychický a fyzický vývoj maloletého dieťaťa, na základe čoho súd nariadil predbežné opatrenie. V tejto súvislosti poukázala na to, že počas šesťtyždňovej lehoty určenej na odvolanie žiadosti o utajenie osoby v súvislosti s pôrodom, preberá zodpovednosť za dieťa štát prostredníctvom príslušných orgánov (ÚPSVaR), ktoré sú povinné postupovať podľa zákona a zabezpečiť maloletému dieťaťu primeranú starostlivosť, a to prostredníctvom procesného umiestnenia dieťaťa buď do detského domova (v nevyhnutných prípadoch) alebo do osobnej starostlivosti iných osôb, ktoré sú zapísané v zozname podľa § 27 a nasl. zák. č. 576/2004 Z.z., prípadne do iného zariadenia, v ktorom sa vykonávajú opatrenia podľa uvedeného zákona. Pri riešení otázky, kam bude maloleté dieťa umiestnené dbajú predovšetkým na záujem maloletého dieťaťa, pričom tak z vnútroštátnej, ako aj z európskej judikatúry vyplýva, že osobná náhradná starostlivosť má prednosť pred ústavnou náhradnou starostlivosťou. Podľa žalovanej v danom prípade bolo najvhodnejším riešením umiestniť maloleté dieťa práve do starostlivosti žalobcov, ktorí boli žiadateľmi o náhradnú osobnú starostlivosť, boli zapísaní v zozname podľa osobitného predpisu a bol tu predpoklad rovnajúci sa istote, že žalobcovia budú realizovať kroky smerujúce k osvojeniu maloletého dieťaťa. Zdôraznila, že maloleté dieťa narodené po utajenom pôrode nemôže celých 6 týždňov zostať v zdravotníckom zariadení, kde sa narodilo, ako sa nesprávne domnievajú žalobcovia, pokiaľ neexistujú dôvody na jeho hospitalizáciu, nakoľko nemocnica nespĺňa zákonné náležitosti zariadenia, kde sa môžu vykonávať opatrenia podľa § 45 a nasl. zák. č. 576/2004 Z.z. Vzhľadom na to, príslušný ÚPSVaR zabezpečil umiestnenie maloletého

dieťaťa do starostlivosti žalobcov prostredníctvom predbežného opatrenia. Nakoľko v čase podania podnetu ma vydanie predbežného opatrenia neuplynula šesťtyždňová lehota na odvolanie žiadosti biologickej matky o utajenie pôrodu, ÚPSVaR nebol oprávnený podať návrh na začatie konania o osvojiteľnosti podľa § 180a OSP, avšak bol povinný bezodkladne zabezpečiť maloletému dieťaťu uspokojovanie jeho životných potrieb v súlade so zákonom. ÚPSVaR tak procesne zabezpečil vydanie rozhodnutia príslušným orgánom ochrany práva (súdom), pričom nariadené predbežné opatrenie je v danom prípade nevyhnutným prostriedkom zabezpečujúcim ochranu maloletého dieťaťa podľa ust. zák. č. 305/2005 Z.z. a z hľadiska svojho významu len deklaruje provizórnosť takéhoto opatrenia, nakoľko vo svojej podstate nerieši otázku budúcej výchovy dieťaťa, o ktorej sa má rozhodnúť až vo veci samej. K otázke namietaného prekročenia právomoci súdu vydaním predbežného opatrenia pred uplynutím šesťtyždňovej lehoty tak zhrnula, že všetky štátne orgány postupovali v súlade so zákonom a predovšetkým v súlade so záujmami dieťaťa, ktoré sú v rámci starostlivosti o maloleté prvoradé a nemožno tvrdiť, že počas lehoty podľa § 23 ods. 10 zák. č. 576/2004 Z.z. má maloleté dieťa ostať bez akejkoľvek starostlivosti, pretože zákon chráni právo biologických rodičov. Súd v tomto prípade nerozhodoval o dieťati ako o opustenom, ale o bezodkladnom zabezpečení starostlivosti o maloleté dieťa, čo bolo nevyhnutné pre zabezpečenie jeho ochrany, a to nielen právnej. Za nespĺnenú tak označila podmienku ničotnosti žalobcami označeného rozhodnutia, nakoľko uvedené uznesenie bolo vydané príslušným orgánom ochrany práva, t. j. súdom, ktorý ako jediný v sústave štátnych orgánov ochrany práva má právomoc rozhodovať vo veciach starostlivosti o maloleté dieťa. Pokiaľ sa týka nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v prieťahoch v konaní vedenom na Okresnom súde G. pod sp. zn. 32P/66/2010 uviedla, že len samotné nedodržanie ustanovenej procesnej lehoty na vydanie rozhodnutia nespôsobuje automaticky porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a nezakladá vznik nároku na náhradu škody. Poukázala na súdnu praxou (napr. I. ÚS 63/00, I. ÚS 86/02, IV. ÚS 358/2014, IV. ÚS 317/2014, I. ÚS 19/00) abstrahované kritériá pre posúdenie otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup súdu. Z pohľadu týchto kritérií poukázala na právnu a faktickú zložitosť predmetného súdneho sporu vzhľadom na skutkový stav daného prípadu a jednotlivé jeho špecifiká (odvolanie žiadosti o utajenie pôrodu biologickou matkou, zmena osobných údajov maloletého dieťaťa, zisťovanie identity a aktuálneho pobytu dieťaťa, množstvo procesných úkonov, žiadosť o zrušenie predbežného opatrenia, žiadosť biologických rodičov o status účastníka súdneho konania, skúmanie prejavu záujmu biologických rodičov o maloleté dieťa a pod.), ktoré objektívne podstatne ovplyvňovali dĺžku súdneho konania. Vplyv na dĺžku súdneho konania malo podľa žalovanej aj množstvo procesných úkonov samotných žalobcov, ktorí aj napriek právnenému zastúpeniu vykonávali nadbytočné a neúčelné úkony (námietky zaujatosti, dovolanie voči nemeritórnemu rozhodnutiu, ktoré nemalo vplyv na rozhodnutie vo veci samej). Okrem toho poukázala aj na to, že žalobcovia boli zapísaní do zoznamu žiadateľov o náhradnú osobnú starostlivosť (ďalej len „NOS“), predpokladom čoho je aj absolvovanie prípravy na NOS, súčasťou ktorej je aj poučenie o postupe štátnych orgánov a súdu pri zverení dieťaťa do NOS a osvojení, a preto možno predpokladať, že boli poučení o nemožnosti realizovať osvojenie v prípade uplatnenia práva matkou v zákonnej šesťtyždňovej lehote. Súd postupoval v predmetnom konaní v zásade plynulo, bez známkov neefektívnosti a nesústreďenosti. Žalobcovia tak hodnoverným spôsobom nepreukázali ani svoje čiastočné tvrdenia o porušení ich práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Za nemenej podstatné označila tiež to, že žalobcovia v predmetnom konaní nevyužili ani jeden z účinných prostriedkov nápravy v súvislosti s namietanými prieťahmi (napr. sťažnosť predsedovi súdu- vid' napr. uznesenie ÚS SR zo dňa 01. 07. 2014, s. zn. IV. ÚS 372/2014-9, ani ústavnú sťažnosť) a nedošlo ani k disciplinárnemu previneniu zákonného sudcu, ktoré by malo za následok namietané prieťahy v konaní. Žalobcovia tak nespĺnili povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť a nepreukázali ani existenciu namietaného nesprávneho úradného postupu, ako druhého žalobcami uvedeného odškodňovacieho titulu. Žalobcom tiež vytkla nepreukázanosť škody a jej výšky, neodôvodnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uplatnenej vo výške v značnom rozsahu presahujúcej maximálnu zákonom ustanovenú výšku, ktoré je možné v súdnom konaní priznať (§ 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z.), nepreukázanosť existencie príčinnej súvislosti a absenciu špecifikácie aká škoda a v akom rozsahu vznikla v súvislosti s označeným konkrétnym titulom.

4. V replike doručenej súdu dňa 09. 10. 2014 v spojení s jej doplnením doručeným súdu dňa 20. 02. 2017 žalobcovia 1./ a 2./ zotrvali na doterajších vyjadreniach vrátane argumentácii o nedostatku právomoci súdu na vydanie namietaného predbežného opatrenia pred uplynutím lehoty na odvolanie súhlasu biologickej matky s utajením pôrodu. Okresnému súdu B. tiež vytkli nedostatočné odôvodnenie splnenia zákonných podmienok pre nariadenie predbežného opatrenia podľa § 74 ods. 1 OSP, o

to viac, keď dieťa sa v danom čase neocitlo bez akejkoľvek starostlivosti, ale bolo v nemocničnom zariadení a po dobu 6 týždňov mohlo byť umiestnené v ktoromkoľvek príslušnom sociálnom zariadení. K nesprávnemu úradnému postupu ako ďalšiemu titulu uplatnených nárokov uviedli, že nesprávny úradný postup nenamietali z dôvodu prietahov v konaní, nakoľko im je známy zákonný nesúlad, keď § 9 zák. č. 514/2003 Z.z. určuje okresnému súdu rozhodovať o prietahoch v konaní, ku ktorému sú dané právomoci len Ústavnému súdu SR. Žalobcovia 1./ a 2./ netvrdia prietahy v konaní o osvojenie, ale v konaní o ich návrhu na zverenie do predosvojiteľskej starostlivosti s tým, že nedodržanie zákonnej lehoty predstavovalo ďalší nezákonný zásah do práv súkromného a rodinného života žalobcov. V súvislosti s argumentáciou žalovanej o tom, že žalobcovia mali byť poučení, že pri uplatnení práv biologických rodičov v šesťmesačnej lehote nemožno realizovať proces osvojenia, uviedli, že tieto okolnosti sa netýkajú utajeného pôrodu, kde biologickí rodičia po šesťtýždňovej lehote strácajú všetky práva k dieťaťu a na osvojenie nie je potrebný ich súhlas. Obstať podľa žalobcov nemôže ani argumentácia protistrany o naznačenej zložitosti predosvojiteľského konania, keď biologickí rodičia preukázali porušenie ich zákonného práva uplatniť si v šesťtýždňovej lehote právo na svoje dieťa, o čom rozhodujúci súd mal vedomosť, a preto vo veci mohol rozhodnúť už Okresný súd B.. Poukázali na silný citový vzťah, ktorí si vytvorili k maloletému dieťaťu, lásku a starostlivosť, ktorú mu po celý čas poskytovali, a na preukázanie ktorého navrhli oboznámenie s výsluchom maloletého sudkyňou Okresného súdu G.. Svoje právo na maloletého bránili všetkými možnými právnymi aj mimoprávnymi spôsobmi (prostredníctvom médií), avšak v konečnom dôsledku ich právo nebolo rozhodnutím Krajského súdu v G. uznané a dieťa im bolo natrvalo odňaté, a to aj napriek nie skutočnému záujmu biologických rodičov dieťaťa. V ďalšom v súvislosti s právnou kvalifikáciou ich nároku poukázali na rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Cdo/60/2003, sp. zn. 4Cdo/24/2004. Vo vzťahu k namietaným prietahom zdôraznili, že posledné pojednávanie vo veci predosvojiteľskej starostlivosti na Okresnom súde G. prebehlo 13. 11. 2012 a potvrdené bolo odvolacím súdom dňa 05. 02. 2013, t. j. zákonná trojmesačná lehota bola predĺžená až na 46 mesiacov. Nesprávneho úradného postupu sa nedomáhajú titulom prietahov v konaní, ale porušením povinnosti vydať zákonom určené rozhodnutie o osvojiteľnosti dieťaťa, porušením povinnosti vydať rozhodnutie o predosvojení v zákonom stanovenej lehote, závažný a neoblomný zásah do integrity rodiny po psychickej, citovej a mentálnej stránke. Žalobu podali i v zmysle ust. § 6 ods. 1, 4 zák. č. 514/2003 Z.z. pre nezákonné rozhodnutie- vydané predbežné opatrenie Okresným súdom Partizánske dňa 11. 12. 2009, napriek tomu, že nebola dodržaná zákonná povinnosť rozsudkom rozhodnúť o osvojiteľnosti dieťaťa. Predbežné opatrenie pritom ako nezákonné na návrh biologických rodičov bolo Okresným súdom G. zrušené dňa 06. 08. 2010. Dôsledkom nesprávneho úradného postupu a nezákonného rozhodnutia súdov bolo zrušenie náhradnej osobnej starostlivosti, po ktorej nasledovalo zobrať 7 a pol ročného dieťaťa bez rozlúčky s náhradnými rodičmi v škole biologickými rodičmi, ktorých práva boli uprednostnené v neprospech žalobcov. Vyčíslené náklady na starostlivosť o dieťa označili ako minimálne a predstavujúce notoriu s tým, že ich súčasťou nie sú náklady na oblečenie a iné náklady súvisiace s rastom a vývojom maloletého. Pre zdôraznenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy zdôraznili, že niet väčšieho zásahu, ako do zásahu citovej a mentálnej, psychickej stránky matky a muža, ktorí dieťa milovali a bojovali zaňho ako za svoje. K príčinnej súvislosti uviedli, že pri dodržaní zákonnej povinnosti súdu rozhodnúť o osvojiteľnosti dieťaťa bol by súd zistil jeho neosvojiteľnosť pre možné uplatnenie si nároku biologickej matky, pri dodržaní povinnosti konania o osvojiteľnosti v šesťmesačnej lehote ako najneskoršej, bol by zistil uplatnené nároky biologickej matky a bol by povinný rozhodnúť o tom, že dieťa je neosvojiteľné, teda následné dlhotrvajúce spory by neboli dôvodné a nevznikla by táto situácia.

5. Súd vo veci rozhodol na pojednávaní konanom dňa 25. 01. 2022 v neprítomnosti žalobcov 1./ a 2./, ktorí sa napriek riadne doručenému predvolaniu predmetného pojednávania nezúčastnili a o jeho odročenie nepožiadali. Súd akceptoval právo žalobcov 1./ a 2./ nezúčastniť sa pojednávania, keď už v ospravedlnení svojej neúčasti na pojednávaní, ktoré sa malo v danej veci konať dňa 12. 10. 2021, a ktoré bolo krátkou cestou predložené žalovanou z dôvodu nesprávneho doručovania, vyjadrili vôľu pojednávania sa nezúčastniť s tým, že sa plne pridriavajú všetkých doterajších podaní a nemajú žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania a súhlasia s prejednaním veci v neprítomnosti.

6. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah súdneho spisu, pričom od čítania, resp. oznámenia obsahu ktorých na pojednávaní v súlade s § 204 CSP upustil, a z týchto ustálil nasledovný skutkový a právny stav veci.

7. Uznesením zo dňa 03. 12. 2009, č. k. 6P/214/2009-6 Okresný súd B. ustanovil Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny za opatrovníka mal. W. Š., nar. XX. XX. XXXX na zastupovanie v právnej veci nariadenia predbežného opatrenia.

8. Rozsudkom Okresného súdu G. zo dňa 26. 11. 2009, č. k. 6P/207/2009-11, právoplatným dňa 27. 11. 2009, bolo maloletému dieťaťu na podnet Mesta B., Matričného úradu, určené meno W. a priezvisko Š.. Rozhodnutie s odkazom na ust. § 40 ods. 3 zák. č. 36/2005 Z.z., § 1 ods. 1 až 5, § 4 zák. č. 300/1993 Z.z. súd odôvodnil tým, že v danom prípade rodičia dieťaťa majúceho právo na určenie totožnosti nie sú známi, keď matka zanechala dieťa po pôrode v zdravotníckom zariadení a jeho meno a priezvisko neurčila.

9. Okresný súd Partizánske uznesením zo dňa 03. 12. 2009, č. k. 6P/214/2009-7, právoplatným dňa 04. 12. 2009, nariadil podľa § 76 ods. 1 písm. b) OSP predbežné opatrenie, ktorým maloletého W. Š., nar. XX. XX. XXXX odovzdal do starostlivosti manželov V. G. a R.. X. G. a súčasne im ako žiadateľom o náhradnú rodinnú starostlivosť uložil, aby v lehote do 3 mesiacov od právoplatnosti predbežného opatrenia podali návrh na začatie konania o zverenie maloletého dieťaťa do predosvojiteľskej starostlivosti. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že dňa 03. 12. 2009 bol súdu doručený podnet Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Partizánske na nariadenie predbežného opatrenia podľa § 76 ods. 1 písm. b) OSP odôvodnený tým, že dňa XX. XX. XXXX sa z utajeného pôrodu narodil maloletý, ktorý je fyziologicky zdravý a spĺňa všetky predpoklady pre zverenie do výchovy fyzickým osobám vedeným na úrade ako žiadatelia o osvojenie. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Trenčín ako úrad určený na vykonávanie náhradnej rodinnej starostlivosti vydal dňa 03. 12. 2009 odporúčanie na zverenie maloletého a realizáciu náhradnej osobnej starostlivosti manželom V. a R.. X. G. na základe ich zoznámia s dieťaťom a skutočností, že menovaní sú vedení v zozname žiadateľov na vykonávanie náhradnej rodinnej starostlivosti. S odkazom na ust. § 74, 75, 76 ods. 1 písm. b), ods. 4, 5 a § 75a ods. 3 OSP súd dospel k záveru, že je v najlepšom záujme dieťaťa v súčasnosti umiestneného v Nemocnici v B., aby bolo okamžite predbežným opatrením zverené do starostlivosti manželov G..

10. Listom zo dňa 12. 01. 2010, Okresnému súdu B. doručeným dňa 15. 01. 2010, požiadala Y. K., biologická matka maloletého dieťaťa, prostredníctvom právneho zástupcu o nazretie do súdneho spisu sp. zn. 6P/214/2019 s odvolaním sa na skutočnosť, že v zákonnej šesťtyždňovej lehote odvolala svoju žiadosť o utajenie svojej osoby v súvislosti s pôrodom dňa XX. XX. XXXX, čo oznámila tak Nemocnici s poliklinikou B., ako aj Ministerstvu zdravotníctva SR.

11. Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 06. 08. 2010, č. k. 32P/199/2010-54 na podnet biologických rodičov maloletého dieťaťa zrušil uznesenie Okresného súdu Partizánske zo dňa 03. 12. 2009, č. k. 6P/214/2009-7 v časti nariadenia predbežného opatrenia podľa § 76 ods. 1 písm. b) OSP, ktorým sa mal. W. Š., nar. XX. XX. XXXX odovzdáva do starostlivosti manželom V. G. a R.. X. G.. V odôvodnení poukázal na to, že matka dieťaťa listom zo dňa 21. 12. 2009 doručeným Nemocnici s poliklinikou B. dňa 23. 12. 2009, t. j. v zákonnej lehote 6 týždňov odo dňa pôrodu, odvolala svoju žiadosť o utajenie osoby v súvislosti s pôrodom podľa § 23 ods. 5 zák. č. 576/2004 Z.z. a súčasne požiadala o neodkladné oznámenie, kde sa dieťa aktuálne nachádza. Matričný úrad Mesta B. dňa 01. 03. 2010 na základe oznámenia nemocnice a súhlasného vyhlásenia rodičov dodatočne zapísal biologických rodičov do rodného listu dieťaťa, ktorému bolo určené meno M. K.. Z listu zo dňa 04. 03. 2010 adresovaného Okresnému súdu G. zistil, že biologickí rodičia prostredníctvom právneho zástupcu požiadali manželov G., aby s zdržali akýchkoľvek krokov za účelom začatia alebo pokračovania či už v konaní o osvojení, alebo iných konaní týkajúcich sa maloletého a zároveň ich vyzvali na odovzdanie dieťaťa biologickej matke. Podľa § 77 ods. 2 OSP súd dospel k záveru, že pominuli dôvody, pre ktoré bolo predbežné opatrenie nariadené, keď matka v zákonnej lehote písomne odvolala svoju žiadosť o utajenie svojej osoby v súvislosti s pôrodom, obnovila svoje rodičovské práva, biologickí rodičia najneskôr od 21. 12. 2009 konajú vo veci odovzdania dieťaťa a majú vytvorené podmienky pre dostatočnú starostlivosť o dieťa.

12. Krajský súd v G. uznesením zo dňa 21. 09. 2010, č. k. 19CoP/81/2010-79 predmetné uznesenie na odvolanie opatrovníka zmenil tak, že uznesenie Okresného súdu Partizánske zo dňa 03. 12. 2009, č. k. 6P/214/2009-7 v časti nariadenia predbežného opatrenia podľa § 76 ods. 1 písm. b) OSP, ktorým sa maloleté dieťa odovzdáva do starostlivosti manželom G., nezrušuje. Dôvodom bola skutočnosť, že aj vzhľadom na stabilitu výchovného prostredia maloletého, ktorý sa od 03. 12. 2009 nachádza v

starostlivosti manželov G., nie je v jeho záujme výchovné prostredie meniť skôr, ako bude rozhodnuté vo veci vedenej na Okresnom súde G. sp. zn. 32P/66/2010, kde bude vykonané dokazovanie zamerané na splnenie podmienok predosvojiteľskej starostlivosti. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 13. 10. 2010.

13. Uznesením Okresného súdu G. zo dňa 13. 11. 2012, č. k. 32P/66/2010-272 bol zamietnutý návrh navrhovateľov: manželov R.. X. a V. G. na zverenie maloletého M. K. do predosvojiteľskej starostlivosti dôvodiac tým, že rodičia maloletého nedali súhlas k predadopčnej starostlivosti a maloletý má v zmysle zákona o rodine predovšetkým právo vyrastať v biologickej rodine a byť vychovávaný vlastnými rodičmi. Na odvolanie navrhovateľov bolo predmetné uznesenie potvrdené uznesením Krajského súdu v G. zo dňa 05. 02. 2013, č. k. 17CoP/2/2013-320, ktorý za rozhodujúce označil nespĺnenie zákonných podmienok pre zverenie dieťaťa do predosvojiteľskej starostlivosti.

14. Rozsudkom Okresného súdu G. zo dňa 03. 05. 2013, č. k. 32P/145/2011-126 bol zamietnutý návrh navrhovateľov 1./ a 2./ na osvojenie maloletého M. K. pre nespĺnenie zákonnej hmotnoprávnej podmienky, ktorou je zverenie maloletého dieťaťa do predosvojiteľskej starostlivosti. Predmetný rozsudok bol ako vecne správny na odvolanie navrhovateľov potvrdený rozsudkom Krajského súdu v G. zo dňa 12. 07. 2013, č. k. 19CoP/71/2013-164.

15. Uznesením Okresného súdu G. zo dňa 23. 06. 2016, č. k. 30P/212/2015-102 súd nepripustil vstup detského ombudsmana do konania o návrhu rodičov maloletého dieťaťa na zrušenie náhradnej osobnej starostlivosti a uznesením zo dňa 23. 06. 2016, č. k. 30P/212/2015-100 bol zamietnutý návrh náhradných rodičov 1./ a 2./ (manželov G.) na prerušenie konania.

16. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 26. 06. 2016, č. k. 30P/212/2015-104 bola zrušená spoločná náhradná osobná starostlivosť manželov R.. X. G. a V. G., do ktorej bol maloletý M. K. zverený rozsudkom Okresného súdu G., č. k. 31P/40/2013-562 zo dňa 25. 09. 2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v G. č. k. 17CoP/122/2014-596 zo dňa 12. 02. 2015. V odôvodnení rozhodnutia súd poukázal na to, že náhradní rodičia manželia G. mali na základe uznesenia Okresného súdu G. zo dňa 06. 08. 2010, č. k. 32P/199/2010-54, ktorým bolo zrušené predbežné opatrenie, a kedy mal maloletý necelých 9 mesiacov, odovzdať maloletého jeho biologickým rodičom, čo neurobili. Napriek tomu, že vedeli, že matka dieťaťa v zákonnej lehote odvolala utajený pôrod, pokúšali sa ešte o proces osvojenia maloletého, avšak neúspešne. Maloletého nevrátili biologickým rodičom ani po zamietnutí ich návrhu na zverenie dieťaťa do predosvojiteľskej starostlivosti. Po neúspechu v odvolacom konaní podali návrh na zverenie maloletého dieťaťa do náhradnej osobnej starostlivosti, ktorému súd prvej inštancie najprv nevyhovel, avšak na základe zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu bolo maloleté dieťa rozsudkom zo dňa 25. 09. 2014, č. k. 31P/40/2013-562 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v G. zo dňa 12. 02. 2015, č. k. 17CoP/122/2014-596 zverené do ich náhradnej osobnej starostlivosti so súčasnou úpravou styku s biologickými rodičmi, a to z dôvodu zabezpečenia postupnej adaptácie na zmenu výchovného prostredia. Návrh biologických rodičov na zrušenie náhradnej osobnej starostlivosti vyhodnotil súd ako dôvodný s tým, že v danom prípade náhradnú osobnú starostlivosť v danom prípade všetci účastníci chápali ako dočasnú inštitúciu na dobu, kým sa nepreukáže, že je možný návrat maloletého do rodiny biologických rodičov. Akékoľvek predlžovanie konania ďalšími návrhmi na doplnenie dokazovania prednesenými náhradnými rodičmi, vyhodnotil súd ako nedôvodné a v neprospech maloletého dieťaťa. Zdôraznil, že jediným dôvodom v minulosti nariadenej náhradnej osobnej starostlivosti bolo zabezpečenie adaptácie dieťaťa na jeho prechod do osobnej starostlivosti biologických rodičov, ktorá bola úspešná. Uviedol, že manželia G. majú maloletého radi, a preto sa snažia robiť všetky kroky preto, aby odovzdanie dieťaťa čo najviac oddialili a maloletý mohol zostať čo najdlhšie v ich domácnosti dúfajúc, že u nich zostane navždy, pričom práve tento ich pohľad na vec sa dá označiť za sebecký a postup odďaľovania za v neprospech maloletého dieťaťa, ako aj ich samých. Od veku cca troch mesiacov bolo všetkým, aj náhradným rodičom zrejme, že toto dieťa nebude nikdy osvojiteľné, a že patrí biologickým rodičom. Namiesto toho, aby sa s tým rodičia G. zmierili vo veku jeho troch mesiacov, kedy bolo predbežné opatrenie prvostupňovým súdom zrušené a vrátili ho jeho biologickým rodičom a umožnili dieťaťu vyrastať v jeho biologickej rodine, využívali vo všetkých súdnych konaniach ohľadom maloletého dieťaťa všetky možné a dostupné opravné prostriedky a procesné obštrukcie, pre ktoré sa konečné rozhodnutie vždy odďaľovalo a tak ma maloletý v súčasnosti 6,5 roka. Hoci manželia G. vedia, že na maloleté dieťa nemajú právny nárok a jeho návrat do biologickej rodiny je nezvratný, napriek tomu opätovne robia všetky procesné kroky pre oddialenie rozhodnutia, hoci vedia, že maloletý nastupuje

do školy, a že by mu tým v budúcnosti spôsobili aj zmenu školy, spolužiakov, ďalší stres a pod., čo opätovne súd vníma z ich pohľadu ako nedomyšlené a bezohľadné voči maloletému. Súd vyslovil vážne pochybnosti o dobrých úmysloch náhradných rodičov s maloletým, čomu mala svedčiť skutočnosť že od marca roku 2010, kedy mal v rodnom liste zapísané meno M. a priezvisko K., náhradní rodičia ho stále oslovujú „X.“, „X.“ a naučili ho používať priezvisko G.. Zrušenie náhradnej osobnej starostlivosti v intenciách uvedeného vyhodnotil ako v najlepšom záujme maloletého dieťaťa.

17. Uznesením Krajského súdu v G. zo dňa 27. 06. 2013, č. k. 4CoP/57/2013-296 odvolací súd nepripustil vstup združenia Rady pre práva dieťaťa do konania ako vedľajšieho účastníka na strane maloletého dieťaťa v konaní o zverenie maloletého do náhradnej osobnej starostlivosti.

18. Z informácií, ktoré poskytli žalobcovia 1./ a 2./ médiám, a ktoré boli uverejnené v článkoch na internetovom portáli www.pluska.sk <<http://www.pluska.sk>>, www.cask.sk <<http://www.cask.sk>>, súd zistil, že žalobcovia 1./ a 2./ sa o odvolaní súhlasu biologickej matky s utajeným pôrodom dozvedeli v čase, keď mal maloletý tri mesiace. Žalobkyňa 2./ tiež pre médiá uviedla, že aj keby vedela vrátiť čas, šla by do adopcie znova.

19. Listom zo dňa 21. 03. 2014 si žalobcovia 1./ a 2./ u žalovanej uplatnili nárok na náhradu škody s poukazom na skutkové okolnosti vymedzené v žalobe, ktoré subsumovali pod tituly nezákonného rozhodnutia Okresného súdu v B., ktorý prekročil svoju právomoc, keď maloleté dieťa zveril do výchovy a opateru žalobcov v čase, keď ešte malo byť umiestnené v nemocničnom zariadení a mali naň právo jeho biologickí rodičia, ako aj nesprávneho úradného postupu odvodeného od nevydania rozhodnutia o zverení maloletého do predosvojiteľskej starostlivosti v zákonom stanovenej lehote. Uplatnenú skutočnú škodu si vyčíslili na sumu 43.000 eur a náhradu nemajetkovej ujmy na sumu 200.000 eur.

20. Žalovaná v reakcii na žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody listom zo dňa 17. 07. 2014 právnomu zástupcovi žalobcov 1./ a 2./ oznámila, že uplatnený nárok neuspokojí, nakoľko za nepreukázanú považuje existenciu nezákonného rozhodnutia, ako aj nesprávneho úradného postupu, vzniku škody a jej výšky. Pokiaľ sa týka nesprávneho úradného postupu, ktorý mal spočívať v prieťahoch v konaní, uviedla, že dĺžka konania bola ovplyvnená náročnosťou skutkového dokazovania, množstvom procesných úkonov a v neposlednom rade aj konaním samotných žiadateľov, ktorí využívali procesné inštitúty ako námietky zaujatosti voči sudcom, riadne a mimoriadne opravné prostriedky, a preto z objektívnych príčin nebolo možné vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, pričom súdy v označených konaniach postupovali plynulo a so zvýšenou starostlivosťou. Za nepreukázané označila aj podmienky nesprávneho úradného postupu podľa § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.

21. Právny zástupca žalobcov 1./ a 2./ vo svojom prednese vymedzil predmet konania tak, že náhradu škody si žalobcovia 1./ a 2./ uplatňujú v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu B., ktorý nevykonal žiadne konanie a nevydal rozhodnutie podľa § 180a OSP, či je maloleté dieťa osvojiteľné alebo nie, čo odporuje stanovisku NS SR vo veciach sp. zn. 5Cdo/126/2009 a sp. zn. 4Cdo/60/2003, ďalej nesprávneho úradného postupu Okresného súdu B., keď rozhodoval v čase kedy mala biologická matka podľa zák. č. 576/2004 Z.z. nárok zrušiť utajený pôrod a prevziať si dieťa a tiež nesprávneho úradného postupu Okresného súdu v Trenčíne, ktorý nerozhodol v zákonnej trojmesačnej lehote od podania návrhu na zverenie dieťaťa do predosvojiteľskej starostlivosti, čo odporuje záverom NS SR sp. zn. 6Cdo/115/2010 a Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/9/2008. Nesprávny úradný postup odvodzujú tiež od zásahu do práv a právom chránených záujmov fyzických osôb (žalobcov a maloletého), ktoré sú chránené aj v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Najvyššieho súdu SR. Nezákonnosť rozhodnutia Okresného súdu v Partizánskom sp. zn. 6P/214/2009 vyplýva z jeho nezhody s objektívnym právom, pre ktorú bolo nakoniec zrušené Okresným súdom v G..

22. Žalobcovia 1./ a 2./ v špecifikácii žalobného nároku zo dňa 20. 04. 2017 uviedli, že nesprávnym úradným postupom je v zmysle rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo/126/2009 aj nezistenie skutočného stavu veci, nevydanie alebo oneskorene vydané rozhodnutie, t. j. v danom prípade nevydanie rozhodnutia o osvojiteľnosti dieťaťa ani v troj- a ani v šesťmesačnej lehote. Nielen nesprávnym úradným postupom, ale aj nezákonným rozhodnutím je zverenie dieťaťa do výchovy a opateru žalobcov predbežným opatrením bez zistenia, či je dieťa osvojiteľné. Za nesprávny úradný postup ďalej označili aj oneskorené vydanie rozhodnutia o návrhu na predosvojenie nedodržaním trojmesačnej zákonnej lehoty (NS SR sp. zn. 6Cdo 115/2010, KS Nitra 5Co/9/2008). Súdy bez preverenia stavu, či je dieťa osvojiteľné alebo nie svojimi nejednotnými stanoviskami ponechali žalobcov v dobrej viere a uviedli ich do omylu tým,

že zverením im dieťa patrilo po dobu skoro 7 rokov. Nezákonnosť rozhodnutia odvodzovali aj naďalej od vydania predbežného opatrenia súdom skôr, ako by bolo rozhodnuté o možnej hmotnoprávnej alebo procesnoprávnej prekážke na rozhodnutie o osvojení takéhoto dieťaťa, ktoré z podnetu biologických rodičov bolo zrušené. Ako dôvody hodné osobitného zreteľa a konanie v rozpore s dobrými mravmi označili nedodržanie povinnosti § 180a OSP s prihliadnutím na špecifickosť prípadu (dieťa z utajeného pôrodu), vydanie predbežného opatrenia v rozpore so zákonom č. 576/2004 Z.z. a povinnosťou podľa § 180a OSP, nenaplnenie čl. 41 ods. 1 Ústavy SR a § 74 ods. 1 OSP. Zhrnuli, že nemajetková ujma aj majetková škoda vznikli v súhrne nesprávnych úradných postupov a nezákonného rozhodnutia, pre nezistenie skutočného i právneho stavu veci, ktoré po dobu viac ako šesť a pol roka rôzne vykladali a akceptovali rozhodujúce súdy s výsledkom, že bolo uznané právo biologických rodičov na dieťa, teda bolo rozhodnuté, že dieťa nebolo osvojiteľné.

23. Vzhľadom na súdom vytykané nedostatky špecifikácie žalovaného nároku, žalobcovia 1./ a 2./ v podaní doručenom súdu dňa 13. 12. 2018 za nesprávny úradný postup, ktorý má byť predpokladom uplatneného nároku na náhradu škody označili:

- porušenie v čase súdneho konania platného ust. § 180a OSP nevydaním rozhodnutia o osvojiteľnosti dieťaťa,
- porušenie zák. č. 576/2004 Z.z. a neumožnenie biologickej matke v šesťtyždňovej lehote po pôrode uplatniť si nárok na dieťa s fatálnym následkom intervencie do práv žalobcov a práva chránených záujmov biologickej matky,
- pred porušením § 180a OSP Okresný súd v B. rozhodol o určení mena a priezviska maloletého dieťaťa,
- rozhodol o zverení dieťaťa do výchovy a opateru žalobcov sp. zn. 6P/214/2009-7 zo dňa 03. 12. 2009 predbežným opatrením a za opatrovníka určil Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny SR,
- nevydaním rozhodnutia Okresným súdom G. o predosvojení sp. zn. 32P/66/2010-272 zo dňa 13. 11. 2012 v zákonnej lehote po jeho odstúpení mu Okresným súdom B.,
- porušením zákonnej lehoty pre rozhodnutie o predosvojení v trojmesačnej lehote Okresným súdom G. sp. zn. 23P/66/10 zo dňa 13. 11. 2010 a o osvojení v 7- mesačnej zákonnej lehote sp. zn. 32P/145/2011-126 z 03. 05. 2013,
- zásahom do práv a právom chránených záujmov biologickej matky nedodržaním zák. č. 576/04 Z.z. Okresným súdom B. s následkom intervencie do práv žalobcov a žalobcov nedodržaním ust. § 180a OSP a následným rôznym rozhodovaním odporujúcim právnej istote súdov v G. o predosvojení a osvojení dieťaťa napriek vedomosti, že nebolo právoplatne rozhodnuté o tom, či je dieťa osvojiteľné alebo nie.

Za nezákonné rozhodnutie okrem predbežného opatrenia Okresného súdu B. nariadeného uznesením zo dňa 03. 12. 2009, sp. zn. 6P/214/2009 označili aj rozsudok Okresného súdu G. zo dňa 06. 08. 2010, sp. zn. 32P/199/2010-54 a rozsudok Okresného súdu B. zo dňa 26. 11. 2009, sp. zn. 6P/207/2009-11 o určení mena a priezviska bez povšimnutia zákonnej povinnosti rozhodnúť o tom, či je dieťa osvojiteľné alebo nie, a ktoré príslušný matričný úrad mimosúdne zrušil. Zhrnul, že v zmysle stanovísk najvyšších súdnych autorít má súd rozhodnúť o náhrade škody, ak táto vznikla aj z nesprávneho úradného postupu aj z nezákonného rozhodnutia, ak nesprávny úradný postup je zavŕšený nezákonným rozhodnutím. Náhradu nemajetkovej ujmy v celkovej výške 200.000 eur diferencovali sumou 100.000 eur za ujmu, ktorá im bola spôsobená v súkromnom živote z už vytvoreného vzťahu v spoločenskom uplatnení, keď žalobkyňa ako matka po dobu 3 rokov veku dieťaťa za účelom starostlivosti o neho opustila pracovné miesto, žalobcovia 1./ a 2./ po dobu 7 rokov prispôbovali svoj život výchove dieťaťa a spoločnému životu s maloletým. Sumou 50.000 eur žalobcovia ohodnotili ujmu na psychike a pri domáhaní sa svojich práv daných im rozhodnutím vnútroštátnych súdov a sumou 50.000 eur následky v súkromnom a spoločenskom živote. Žalobcovia 1./ a 2./ ani na opakovanú písomnú výzvu súdu, ktorá im bola doručená v októbri 2021, nešpecifikovali výšku škody vo vzťahu k tomu- ktorému odškodňovaciemu titulu a rovnako nedoplnili ani skutkové tvrdenie k tomu, či vo vzťahu k namietaným prietahom v konaní o zverenie dieťaťa do predosvojiteľskej starostlivosti a v konaní o osvojenie podali sťažnosť na prietahy v konaní. Súdom boli poučení o tom, že nedostatočný opis rozhodujúcich skutočností pre uplatnenie žalovaného nároku môže mať za následok ich neúspech v spore.

24. Žalovaná vo svojich prednesoch zotrvala na názore o nesplnení a nepreukázaní zákonných predpokladov pre uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. Namietala tiež neujasnenosť predmetu konania a s tým spojenú absenciu špecifikácie výšky náhrady škody vo vzťahu k jednotlivým samostatným skutkovým i právnym titulom. Uviedla, že k odstráneniu zmätočnosti podania a nejasnosti žaloby nedošlo ani v špecifikácii nároku zo dňa 24. 10. 2018. Žalobcom 1./ a 2./ vytkla, že v

tomto podaní ako nesprávny úradný postup uvádzajú iné ako identifikoval súd zo žaloby a ich vyjadrení. Poukázala tiež na to, že ako titul nároku uvádzajú aj zásah o práv biologickej matky, ktorá nie je stranou sporu a rovnako za nezákonné označili aj doposiaľ nenamietané rozhodnutie Okresného súdu B. sp. zn. 6P/207/09-11. Z podaní žalobcov aj naďalej nie je zrejmé, aká škoda, resp. nemajetková ujma mala byť žalobcom v príčinnej súvislosti s konkrétnym označeným zásahom spôsobená, a ktorý z uvádzaných zásahov mal byť priamou a bezprostrednou príčinou vzniku škody, nemajetkovej ujmy.

25. Podľa § 11 ods. 10 zák. č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu utajeného pôrodu, t. j. k 21. 11. 2009 (ďalej len „zák. č. 576/2004 Z.z.“) žena, ktorá písomne požiadala o utajenie svojej osoby v súvislosti s pôrodom, má právo na osobitnú ochranu svojich osobných údajov.

26. Podľa § 19 ods. 4 zák. č. 576/2004 Z.z. v prípade ženy, ktorá písomne požiadala o utajenie svojej osoby v súvislosti s pôrodom (§ 11 ods. 10 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2004/576/20090901>>), vedie sa osobitná zdravotná dokumentácia v rozsahu zdravotnej starostlivosti súvisiacej s tehotenstvom a pôrodom, ktorej súčasťou sú osobné údaje tejto ženy nevyhnutné na zistenie anamnézy a údaje uvedené v odseku 2 písm. b) až i). Osobné údaje nevyhnutné na jej identifikáciu sa vedú oddelene od osobitnej zdravotnej dokumentácie spolu s písomnou žiadosťou podľa § 11 ods. 10 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2004/576/20090901>>. Osobitná zdravotná dokumentácia sa o tieto údaje doplní a zapečatí ako celok.

27. Podľa § 23 ods. 5 zák. č. 576/2004 Z.z. osobitnú zdravotnú dokumentáciu (§ 19 ods. 4 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2004/576/20090901>>) je poskytovateľ povinný po uplynutí šiestich týždňov odo dňa pôrodu odovzdať bez zbytočného odkladu ministerstvu zdravotníctva [§ 45 písm. p) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2004/576/20090901>>], ak žena v tejto lehote písomne neodvolala svoju žiadosť o utajenie svojej osoby.

28. Podľa § 1 ods. 1, § 4 ods. 1 zák. č. 300/1993 Z.z. o mene a priezvisku v znení účinnom v rozhodnom čase každý musí mať meno a priezvisko. Podľa § 1 ods. 6, § 4 ods. 7, 9 zák. ak nie je známy ani jeden z rodičov dieťaťa, určí jeho meno a priezvisko súd na podnet matričného úradu, v ktorého matrike je vykonaný zápis o narodení dieťaťa. Uvedené platí aj v prípade, ak matka zanechala dieťa po pôrode v zdravotníckom zariadení podľa osobitného predpisu (§ 11 ods. 10 zák. č. 576/2004 Z.z.).

29. Podľa § 44 ods. 1, 2 zák. č. 36/2005 Z.z. o rodine v znení účinnom k 21. 11. 2009 (ďalej len „zák. č. 36/2005 Z.z.“) náhradnou starostlivosťou je viacero osobitne usporiadaných, na seba naviazujúcich a vzájomne sa podmieňujúcich dočasných opatrení, ktoré nahrádzajú osobnú starostlivosť rodičov o maloleté dieťa v prípadoch, ak ju rodičia nezabezpečujú alebo nemôžu zabezpečiť. Náhradná starostlivosť, na ktorej základe vznikajú vzťahy medzi maloletým dieťaťom a inou osobou, môže vzniknúť len rozhodnutím súdu a jej obsah tvoria práva a povinnosti vymedzené zákonom alebo súdnym rozhodnutím.

30. Podľa § 44 ods. 3 písm. a) zák. č. 36/2005 Z.z. náhradnou starostlivosťou je zverenie maloletého dieťaťa do osobnej starostlivosti inej fyzickej osoby než rodiča (ďalej len „náhradná osobná starostlivosť“).

31. Podľa § 79 ods. 1 zák. č. 36/2005 Z.z. kto celkom alebo sčasti splnil za iného vyživovaciu povinnosť, je oprávnený od neho požadovať úhradu tohto plnenia.

32. Podľa § 180a ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „OSP“) ak súd zistí, že sú splnené predpoklady na osvojenie podľa osobitného predpisu, môže začať aj bez návrhu konanie o osvojitelnosti.

33. Podľa § 180a ods. 6 OSP o osvojitelnosti rozhodne súd rozsudkom bez zbytočného odkladu, najneskôr do troch mesiacov odo dňa začatia konania. Túto lehotu možno predĺžiť najviac o tri mesiace, ak rozhodnutiu súdu bránia vážne dôvody a objektívne príčiny.

34. Podľa § 181 ods. 5 OSP o osvojení rozhodne súd bez zbytočného odkladu, najneskôr do jedného roka od podania návrhu na osvojenie. Konanie možno predĺžiť, len ak z objektívnych príčin nemožno vykonať dôkazy.

35. Podľa § 1 písm. a) zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z.z.“) tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

36. Podľa § 2 písm. a) zák. č. 514/2003 Z.z. na účely tohto zákona výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb.

37. Podľa § 3 ods. 1 písm. a), d), ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

38. Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20130101>>, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

39. Podľa § 5 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

40. Podľa § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

41. Podľa § 6 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

42. Podľa § 6 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

43. Podľa § 6 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc, nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody.

44. Podľa § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 01. 01. 2013 štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieskumy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

45. Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01. 01. 2013 štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieskumy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady SR pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy SR a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy SR. Podľa § 9 ods. 4 zák. č. 514/2003

Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

46. Podľa § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01. 01. 2013 pri posudzovaní nesprávneho zadného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej správy alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy v konaní, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodol o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci by zbytočných prieťahov.

47. Podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20090101>> a 11 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2003/514/20090101>>.

48. Podľa § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

49. Podľa § 17 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

50. Pre založenie objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci musia byť v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. splnené tri kumulatívne stanovené podmienky, ktorými sú:

- a) nezákonné rozhodnutie, nezákonné zatknutie, zadržanie alebo iné pozbavenie osobnej slobody, rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe alebo nesprávny úradný postup,
- b) vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a
- c) príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi niektorým z titulov uvedených v písm. a) a vznikom škody.

51. Zo strany štátu sa jedná sa o absolútnu objektívnu zodpovednosť, t. j. bez ohľadu na zavinenie a možnosti liberácie, ktorej sa v prípade splnenia všetkých zákonných podmienok, nemožno voči poškodenému subjektu zbaviť. V prípade škody uplatnenej titulom nezákonného rozhodnutia vydaného orgánom verejnej moci je podmienkou zmena alebo zrušenie právoplatného rozhodnutia pre nezákonnosť. Zákonnosť či nezákonnosť rozhodnutia je vo všeobecnosti otázkou súladu rozhodnutia s objektívnym právom. Otázkou nezákonnosti rozhodnutia pritom nemožno v spore o náhradu škody posudzovať ani ako predbežnú a súd vychádza len z toho, či rozhodnutie bolo v konaní zrušené alebo zmenené na základe mimoriadneho opravného prostriedku. Pokiaľ sa týka škody spôsobenej v dôsledku nesprávneho úradného postupu, súdna prax sa zhodla na závere, že táto musí byť vyvolaná inou ako rozhodovacou činnosťou zodpovedného orgánu, nakoľko pokiaľ je výsledkom nesprávneho úradného postupu rozhodnutie, toto v sebe spravidla konzumuje aj dôsledky nesprávneho úradného postupu. Môže ísť pritom o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie tohto štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Správnosť úradného postupu súd posudzuje nielen z pohľadu jeho súladu so zákonom, ale aj z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého úradný postup smeruje. V zmysle ust. § 17 ods. 1 a 2 zák. č. 514/2003 Z.z. sa poškodenému uhrádza skutočná škoda reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré je potrebné vynaložiť za účelom uvedenia veci do predošlého stavu a ušlý zisk ako ujma spočívajúca

v tom, že u poškodeného nepríde v dôsledku škodovej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, aj keď sa to s ohľadom na pravidelný chod vecí dalo očakávať. Dôkazné bremeno v konaní o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. zaťažuje poškodeného, t. j. žalobcu.

52. Rovnako ako v rámci všeobecných zodpovednostných vzťahov, aj v prípade osobitnej úpravy zák. č. 514/2003 Z.z., ktorý navyše v ust. § 25 odkazuje na subsidiárne použitie Občianskeho zákonníka, je nevyhnutnou a kumulatívnou podmienkou okrem existencie škody a niektorého z titulov uvedených v § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. aj medzi nimi preukázaná existencia príčinnej súvislosti. Vyžaduje sa, aby nezákonné rozhodnutie/nesprávny úradný postup a vznik škody boli v logickom slede, t. j. aby nezákonné rozhodnutie/nesprávny úradný postup bolo príčinou a vznik škody vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí pritom iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúce jej existencii, ale pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody sa vyžaduje preukázanie kauzálnej súvislosti. *Conditio sine qua non* je, či by škodlivý následok nastal bez nezákonného rozhodnutia či nesprávneho úradného postupu. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku preto musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí iba jeho sprostredkovanosť. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku, ktorú nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Zároveň je však potrebné dodať, že protiprávny úkon nemusí byť jedinou príčinou vzniku škody, ale stačí, že je príčinou dôležitou, podstatnou a teda značnou. Zákon č. 514/2003 Z.z. v ustanovení § 15 a 16 ukladá ďalšiu obligatórnu (povinnú) podmienku pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody v zmysle tohto zákona, a to predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom na základe písomnej žiadosti poškodeného, ktorého účelom je predchádzanie zbytočným súdnym sporom. Až v prípade ak príslušný orgán nárok celkom alebo sčasti v lehote do šiestich mesiacov od prijatia žiadosti neuspokojí, možno sa domáhať tohto nároku súdnou cestou.

53. V prejednávanej veci súd na základe vykonaného dokazovania, zohľadniac vyššie uvedené všeobecné východiská a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami dospel k záveru o nedôvodnosti žalobou uplatneného nároku.

54. Žalobcovia si podanou žalobou uplatňujú voči žalovanej nárok na náhradu škody, ktorá im mala vzniknúť jednak v dôsledku nezákonných súdnych rozhodnutí a tiež v dôsledku nesprávneho úradného postupu pri rozhodovaní súdu vo veci starostlivosti o maloletého M. K. (pôvodne v rodnom liste zapísaného pod menom a priezviskom W. Š.), ktorý im bol zverený do náhradnej osobnej starostlivosti predbežnými opatreniami dňa 03. 12. 2009. Zo skutkového vymedzenia predmetu konania je možné vyvodiť záver o aktívnej a pasívnej vecnej legitímácii vyplývajúcej z hmotnoprávnej úpravy zák. č. 514/2003 Z.z., kedy k žalobou uplatnenej škode v materiálnej a nemateriálnej sfére žalobcov 1./ a 2./ ako poškodených (subjekt zásahu) malo dôjsť činnosťou orgánov verejnej moci, konkrétne súdov rozhodujúcich vo veci starostlivosti o maloletého. Žalovanú v konaní zastupovalo Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zák. č. 514/2003 Z.z.

55. Predmetom konania sú dva samostatné nároky na náhradu škody vychádzajúce z rozdielnych skutkových aj právnych predpokladov, v dôsledku čoho bolo povinnosťou žalobcov opísať rozhodujúce skutočnosti pre uplatnenie a posúdenie každého nároku vrátane výšky škody, ktorá im mala byť spôsobená v dôsledku nezákonného rozhodnutia/í a výšky škody spôsobenej namietaným nesprávnym úradným postupom. Uvedené vyplýva nielen zo samostatnosti a rozdielnosti týchto škodových nárokov, ale aj z viazanosti súdu žalobným petitom, t. j. z nemožnosti súdu priznať náhradu škody za ten- ktorý titul vo vyššej ako požadovanej výške (§ 216 CSP). Žalobcovia 1./ a 2./ aj napriek opakovanej výzve súdu a poučení o tom, že nedostatočný opis rozhodujúcich skutočností pre uplatnenie žalovaného nároku môže mať za následok ich neúspech v spore, neboli v konaní schopní vyšpecifikovať výšku uplatnenej škody vo vzťahu k tomu- ktorému nimi vymedzenému titulu. Nakoľko však súd žalobcami označené rozhodnutia nekvalifikoval ako nezákonné v zmysle ust. § 6 zák. č. 514/2003 Z.z. a namietaný postup ako nesprávny úradný postup podľa § 9 zák. č. 514/2003 Z.z., nedostatočné vymedzenie výšky škodového nároku nebolo rozhodným pre zamietnutie žaloby.

56. Žalobcovia 1./ a 2./ za nezákonné rozhodnutie označili uznesenie Okresného súdu v B. zo dňa 03. 12. 2009, sp. zn. 6P/214/2009-7, ktorým bolo podľa § 76 ods. 1 písm. b) OSP nariadené predbežné

opatrenie, v zmysle ktorého bol maloletý W. Š., nar. XX. XX. XXXX odovzdaný do starostlivosti žalobcov 1./ a 2./ a súčasne súd žalobcom 1./ a 2./ uložil povinnosť podať do troch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia návrh na začatie konania vo veci samej o zverenie maloletého do predosvojiteľskej starostlivosti. Medzi stranami nebolo sporné, že predmetné uznesenie nebolo napadnuté riadnym ani mimoriadnym opravným prostriedkom. Predpokladom odškodňovacieho titulu v zmysle ust. § 6 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z. je zmena alebo zrušenie právoplatného rozhodnutia pre nezákonnosť príslušným orgánom podmienené podaním riadneho opravného prostriedku poškodenou osobou. Z vykonaného dokazovania však vyplynulo, že predmetné rozhodnutie nebolo nikdy zmenené alebo zrušené súdom vyššieho stupňa pre nezákonnosť. Aj keď by nepodanie riadneho opravného prostriedku žalobcami 1./ a 2./ proti uvedenému uzneseniu mohlo byť podľa názoru súdu subsumovateľné pod prípad hodný osobitného zreteľa podľa § 6 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. z dôvodu, že namietané predbežné opatrenie sa spočiatku javilo ako rozhodnutie v prospech žalobcov 1./ a 2./, ktorí boli evidovaní v zozname žiadateľov o náhradnú osobnú starostlivosť a mali záujem na osvojení maloletého dieťaťa, v dôsledku čoho nemali racionálny dôvod sa voči nemu odvolávať, právne významnou je práve skutočnosť, že predmetné súdne rozhodnutie nebolo nikdy zmenené alebo zrušené pre nezákonnosť v dôsledku riadneho či mimoriadneho opravného prostriedku a rovnako, že tieto okolnosti nevedli k vzniku neodvratiteľnej škody, nakoľko žalobcovia 1./ a 2./ sa krátko po vydaní predbežného opatrenia (vo veku troch mesiacov maloletého) dozvedeli o práve biologických rodičov, ktoré neakceptovali a začali proti nim právne bojovať, čo bolo priamou príčinou vzniku a zväčšovaniu rozsahu škody na oboch stranách, t. j. u biologických rodičov, ako aj u žalobcov 1./ a 2./.

57. Žalobcovia 1./ a 2./ vedomí si tejto skutočnosti boli toho názoru, že uplatnený škodový nárok nepodmieňuje splnenie tejto podmienky s odkazom na ust. § 6 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z., t. j. prekročenie právomoci súdu vo veci konať a rozhodnúť v čase, kedy bolo dieťa chránené právom biologickkej matky, ktorej v čase vydania predbežného opatrenia plynula zák. č. 576/2004 Z.z. stanovená lehota šesť týždňov plynúca od pôrodu dieťaťa na písomné odvolanie žiadosti o utajenie svojej osoby v súvislosti s pôrodom. Odhliadnuc od skutočnosti, že prekročenie právomoci Okresného súdu B. pri vydaní namietaného predbežného opatrenia nebolo nikdy súdom vyššej inštancie vyslovené, táto námietka nemôže z právneho hľadiska obstáť, ako správne poukazovala žalovaná. Súdny v zmysle § 7 OSP platného v čase namietaného rozhodovania prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci vyplývajúce okrem iného aj z rodinných vzťahov. Súd je jediný orgán verejnej moci, ktorý je oprávnený rozhodnúť vo veciach starostlivosti o maloleté dieťa a na uvedenom nič nemení ani argumentácia žalobcov 1./ a 2./ o predčasnosti tohto rozhodnutia v nadväznosti na osobitný režim utajeného pôrodu podľa zák. č. 576/2004 Z.z. Skutočnosť, či bolo možné maloleté dieťa zveriť do starostlivosti (pozn. súdu dočasnej ako vyplýva zo samotnej povahy predbežného opatrenia) žalobcov 1./ a 2./ predbežným opatrením už dňa 03. 12. 2009, nedeterminuje právomoc súdu, ktorá je bez najmenších pochybností daná, ale je otázkou týkajúcou sa vecnej správnosti tohto rozhodnutia. Odhliadnuc od tohto záveru súd uvádza, že z ust. § 23 ods. 5 zák. č. 576/2004 Z.z., na ktoré žalobcovia poukazovali, a ani zo žiadneho iného súvisiaceho zákonného ustanovenia nevyplýva, že by počas lehoty šesť týždňov od utajeného pôrodu, kedy biologickkej matke trvá právo na odtajnenie svojej osoby v súvislosti s utajeným pôrodom, malo byť dieťa umiestnené v zariadení ústavnej zdravotníckej starostlivosti alebo v inom zariadení. Či by takýto postup nebol vhodnejší aj vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu je otázkou pre právnu úpravu de lege ferenda.

58. Uznesenie Okresného súdu B. zo dňa 03. 12. 2009, sp. zn. 6P/214/2009-7 nie je možné kvalifikovať ako nezákonné podľa § 6 zák. č. 514/2003 Z.z. ani v spojení s uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 06. 08. 2010, sp. zn. 32P/199/2010, ktorým neprávoplatne došlo k zrušeniu vydaného predbežného opatrenia. Uvedené vyplýva jednak zo skutočnosti, že k zrušeniu predbežného opatrenia nedošlo nadriadeným súdom, ktorý ako jediný je oprávnený posudzovať zákonnosť rozhodnutia, ale súdom prvej inštancie, tiež s poukazom na to, že dôvodom zrušenia predbežného opatrenia vychádzajúc z jeho odôvodnenia nebola jeho nezákonnosť, ale pominutie dôvodov, pre ktoré bolo nariadené (§ 77 ods. 2 OSP), keď matka odtajnila svoj vzťah k dieťaťu z utajeného pôrodu. V neposlednom rade je potrebné uviesť, že uznesením odvolacieho súdu zo dňa 21. 09. 2010, č. k. 19CoP/81/2010-79 bolo zrušené uznesenie Okresného súdu G. zo dňa 06. 08. 2010, sp. zn. 32P/199/2010 a predbežné opatrenie bolo ponechané v platnosti.

59. Pokiaľ žalobcovia neskôr v priebehu konania a bez bližšieho zdôvodnenia označili ako nezákonné rozhodnutie, ktorým im mala byť spôsobená škoda (nevedno aká v spojitosti s týmto rozhodnutím), aj

rozsudok Okresného súdu v B. zo dňa 26. 11. 2009, č. k. 6P/207/2009-11, ktorým bolo maloletému určené meno a priezvisko, ani uvedené rozhodnutie nespĺňa zákonom vyžadovanú podmienku zmeny alebo zrušenia pre jeho nezákonnosť po jeho právoplatnosti. Žalobcovia 1./ a 2./ celkom vágne v tejto súvislosti poukazujú na to, že k zrušeniu tohto súdneho rozhodnutia došlo mimosúdne matričným úradom, nakoľko matričný úrad nie je oprávnený zrušiť akékoľvek súdne rozhodnutie.

60. Vo vzťahu k argumentácii žalobcov 1./ a 2./, v ktorej namietali nenáležitosť odôvodnení súdnych rozhodnutí je potrebné uiesť, že v konaní o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. súdu neprináleží nielen preskúmavanie vecnej správnosti rozhodnutí, od ktorých poškodení odvodzujú nárok na náhradu škody, ale s akýmkoľvek záverom ani posudzovanie kvality odôvodnenia týchto rozhodnutí, ktoré naviac nie je právne záväzné a teda samo o sebe spôsobilé viesť k vzniku škody.

61. Ako nesprávny úradný postup žalobcovia 1./ a 2./ postupne označili viacero pochybení, ktorých sa mali dopustiť súdy rozhodujúce vo veci starostlivosti o maloletého W. Š., resp. M. K.. Titulom nesprávneho úradného postupu Okresnému súdu B., ktorý predbežným opatrením zveril maloletého do náhradnej osobnej starostlivosti žalobcov 1./ a 2./ vytkli, že ex offa podľa § 180a OSP nerozhodol o tom, či je maloletý osvojiteľný alebo nie, rovnako, že pred uplynutím šesťtyždňovej lehoty od utajeného pôrodu zveril dieťa do ich starostlivosti a tiež maloletému určil meno a priezvisko. Okresnému súdu G.I. v konaní o zverení dieťaťa do predosvojiteľskej starostlivosti a o osvojení dieťaťa vytkli, že rozhodnutia v týchto konaniach neboli vydané v zákonom stanovenej lehote, od čoho následne odvíjali zásah do práv a právom chránených záujmov nielen žalobcov 1./ a 2./, ale aj biologických rodičov, zdôrazniac to, že k odňatiu dieťaťa došlo vo veku prevyšujúcom 6 rokov, čo zväčšilo nielen majetkovú, ale predovšetkým citovú ujmu na ich strane.

62. Súd ako nesprávny úradný postup, t. j. postup v rozpore s pravidlami stanovenými procesným kódexom (v tom čase platným OSP), nevyhodnotil to, že Okresný súd B. nezačal ex offa konanie o osvojiteľnosti podľa § 180a OSP, keď predbežným opatrením upravil starostlivosť o maloletého, nakoľko zo znenia predmetného ustanovenia vyplýva, že súd konanie o osvojiteľnosti začne bez návrhu vtedy, ak sú splnené predpoklady pre osvojenie podľa zák. o rodine, čo v danom prípade splnené nebolo, práve vzhľadom k tomu, že v čase rozhodovania súdu o predbežnom opatrení neuplynula zákonná šesťtyždňová lehota pre odvolanie súhlasu s utajením matky v súvislosti s utajeným pôrodom. Zverenie maloletého do náhradnej osobnej starostlivosti žalobcov 1./ a 2./ predbežným opatrením nebolo v zmysle v tom čase platnej právnej úpravy (ako ani súčasnej) podmienené rozhodnutím o osvojiteľnosti dieťaťa, v dôsledku čoho nemožno namietaný postup považovať za v rozpore s objektívnym právom.

63. Pokiaľ sa týka nedodržaných procesných lehôt stanovených Občianskymi súdnym poriadkom pre rozhodnutie v konaní o osvojiteľnosti (podľa § 180a ods. 6 OSP v maxime 6 mesiacov odo dňa začatia konania) a pre rozhodnutie v konaní o osvojení (podľa § 181 ods. 5 OSP jeden rok od podania návrhu) súd uvádza, že procesné lehoty na rozhodnutie vo veciach starostlivosti o maloletých nemožno generalizovať. Z objektívneho hľadiska nie je možné v každom jednotlivom prípade dodržať zákonodarcom stanovený časový interval pre rozhodnutie súdu o zverení dieťaťa do starostlivosti budúceho osvojiteľa či rozhodnutie súdu o osvojení dieťaťa, čo je ovplyvnené viacerými subjektívnymi aj objektívnymi faktormi. Za porušenie zásady prejednávania veci bez zbytočných prieťahov, ktoré je vo svojom dôsledku nesprávnym úradným postupom, možno vo všeobecnosti, t. j. aj v konaniach kedy zákonom nie je stanovená maximálna dĺžka súdneho konania, považovať len taký postup súdu v konaní, kedy doba jeho priebehu nezodpovedá zložitosti, skutkovej a právnej náročnosti prejednávanej veci, a kedy dĺžka konania tkvie v príčinách vychádzajúcich z pôsobenia súdu v prejednávanej veci (viď napr. rozsudok NS ČR zo dňa 04. 10. 2007, sp. zn. 25Cdo/545/2007). Účelom zák. č. 514/2003 Z.z. nebolo, aby štát zodpovedal za prieťahy v konaní vyvolanými okolnosťami nemajúcimi pôvod v povahe súdov, či zámerným pôsobením účastníkov konania. Z vykonaného dokazovania pritom vyplynulo, že dĺžka súdnych konaní bola výrazne ovplyvnená procesnou aktivitou žalobcov 1./ a 2./, ktorí ako zhrnul Okresný súd G. v rozsudku zo dňa 26. 06. 2016, č. k., 30P/212/2015-104, využívali všetky dostupné opravné prostriedky a procesné obštrukcie na to, aby oddiaľovali konečné rozhodnutie, a to za stavu, že od troch mesiacov maloletého vedeli, že nikdy nebude osvojiteľný, a že jeho návrat do biologickej rodiny je nezvratný. Namietanie nedodržania zákonných lehôt pre rozhodnutie súdu sa v spojitosti s uvedeným javí ako nepochopiteľné a argumentácia žalobcov 1./ a 2./ v tomto smere ako zavádzajúca. Neobstojí ani výklad žalobcov 1./ a 2./, ktorí na jednej strane tvrdia, že náhradu škody si neuplatňujú titulom prieťahov v konaní pre nesplnenie podmienok podľa § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., ale titulom

nevydania rozhodnutia súdu v zákonom stanovenej lehote, nakoľko v oboch prípadoch sa jedná o prietahy v konaní, v dôsledku čoho zákonodarca v predmetnom ustanovení stanovil ako podmienku pre záver o nesprávnom úradnom postupe spočívajúcom či už v nevydaní rozhodnutia v zákonnej lehote alebo v zbytočných prietahoch v konaní výsledok vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia takejto sťažnosti, právoplatné disciplinárne rozhodnutie konštatujúce disciplinárne previnenie sudcu majúce za následok prietahy v konaní, či právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Ústavného súdu SR, v ktorých by konštatovali porušenie práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov. Žalobcovia 1./ a 2./ žiadnu z uvedených skutočností netvrdili a na výzvu súdu neuviedli a nepreukázali, že by v niektorom z namietaných konaní s úspechom podali sťažnosť na prietahy v konaní, alebo že by bolo konštatované disciplinárne previnenie sudcu majúce za následok prietahy v predmetnom konaní. K otázke aplikácie právnej úpravy zák. č. 514/2003 Z.z., resp. jeho novelizácií vzhľadom na skutočnosť, že znenie ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., na ktoré odkazuje súd bolo účinné až od 01. 01. 2013 súd uvádza, že v prípade namietaných prietahov v konaní súdna prax vo svojom vývoji ustálila (viď napr. uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/107/2009), že sa jedná o trvajúci stav ukončený právoplatnosťou meritórneho rozhodnutia, ktoré jediné je spôsobilé navodiť stav právnej istoty. Okamih právoplatnosti meritórneho rozhodnutia je zároveň rozhodujúci pre použitie relevantných ustanovení zák. č. 514/2003 Z.z. Nakoľko v prejednáwanej veci bolo o návrhu žalobcov 1./ a 2./ na zverenie dieťaťa do predsvojiteľskej starostlivosti, ako aj o ich návrhu na osvojenie právoplatne rozhodnuté až po 01. 01. 2013, súd namietané prietahy v konaní posudzoval podľa zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01. 01. 2013. Potrebne je tiež uviesť, že zo samotnej argumentácie žalobcov 1./ a 2./ je tiež zrejmé, že škoda im nevznikla v priamej príčinnej súvislosti s nedodržaním zákonných procesných lehôt, ale s tým, že dieťa im bolo zverené v čase legitímneho práva matky odvolať súhlas s utajeným pôrodom, o čom však žalobcovia 1./ a 2./ mali od troch mesiacov dieťaťa vedomosť.

64. K nesprávne úradnému postupu týkajúcemu sa zverenia maloletého predbežným opatrením do starostlivosti žalobcov 1./ a 2./ ešte pred uplynutím šesťtyždňovej lehoty umožňujúcej biologickej matke odtajniť jej identitu vo vzťahu k dieťaťu z utajeného pôrodu súd uvádza, že v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. nemožno takýto postup hodnotiť ako nesprávny úradný postup, nakoľko tento je daný len vtedy, ak úkony tzv. nesprávneho úradného postupu samy o sebe nesmerujú k vydaniu rozhodnutia a ak je vydané, bezprostredne sa to v jeho obsahu neodrazí. V danom prípade sa namietaný postup priamo odrazil v obsahu súdneho rozhodnutia, v dôsledku čoho by táto námietka mohla byť dôvodná len vo vzťahu k právnemu titulu nezákonného rozhodnutia. V tomto smere súd podporne poukazuje na právne závery vyslovené v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR zo dňa 31. 05. 2011, sp. zn. 6Cdo/115/2010, v zmysle ktorých za nesprávny úradný postup nemožno považovať procesný stav, kedy štátny orgán pred svojim rozhodnutím nesprávne vyhodnotil podmienky jeho vydania, v dôsledku čoho ním vydané rozhodnutie nemalo byť vydané, príp. že malo byť vydané v inej podobe či za iných okolností. Súd tiež opätovne poukazuje na to, že z právnej úpravy zák. č. 576/2004 Z.z. účinnej v čase utajeného pôrodu nevyplýva nemožnosť rozhodnúť o zverení maloletého dieťaťa do náhradnej osobnej starostlivosti pred uplynutím lehoty pre odvolanie súhlasu matky s utajeným pôrodom.

65. V súvislosti so žalobcami 1./ a 2./ tvrdenou škodou, preukazovaním ktorej sa z dôvodu nespĺnenia existencie nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu nebolo potrebné zaoberať, súd nad rámec nevyhnutnosti uvádza, že aj pokiaľ by bola dodržaná lehota na rozhodnutie súdu či už v konaní o „predosvojení“ alebo o návrhu žalobcov 1./ a 2./ na osvojenie maloletého, uvedené by neznamenal, že by bolo rozhodnuté inak, resp. že by sa minimalizovala škoda v materiálnej a imateriálnej sfére žalobcov 1./ a 2./, nakoľko z odôvodnení rozhodnutí rodinných súdov je zrejmé, že žalobcovia 1./ a 2./ aj napriek poznaniu skutkového stavu, kedy najneskôr od troch mesiacov maloletého mali vedomosť o odvolaní súhlasu biologickej matky s utajením jej osoby (potvrdila to aj žalobkyňa 2./ v rozhovore poskytnutom médiám), podnikali všetky možné právne kroky na zvrátenie odovzdania dieťaťa, v dôsledku čoho sa tento stav natiahol na viac ako 6 rokov. Ako špekulatívne potom vyznieva tvrdenie, že by žalobcom 1./ a 2./ vznikla škoda v menšom rozsahu, nakoľko ani po rozhodnutí Okresného súdu G. sp. zn. 32P/66/2010 nedošlo z dôvodov na strane žalobcov k odovzdaniu dieťaťa biologickým rodičom, a tým aj k minimalizácii nákladov na zabezpečenie starostlivosti o maloletého. Súd v súvislosti s otázkou škody, za ktorú by mal niesť zodpovednosť štát uvádza, že vyživovacia povinnosť je zákonnou povinnosťou rodičov, a preto pokiaľ žalobcovia 1./ a 2. / v súvislosti so starostlivosťou o maloletého pochopiteľne vynaložili výdavky v časti subsumovateľnej pod vyživovaciu povinnosť, ich náhradu si v zmysle ust. § 79 ods. 2 zák. č. 36/2005 Z.z. mali a mohli uplatňovať voči rodičom, a nie bez ďalšieho hneď voči štátu. Uvedené zodpovedá aj právnemu názoru vyslovenému Najvyšším

súdom SR v uznesení zo dňa 28. 05. 2020, sp. zn. 6Cdo/184/2018, v zmysle ktorého nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom nie je všeobecným odškodňovacím titulom a úspešne môže byť uplatnený až vtedy, ak poškodený nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia, ktoré v prejednávanej príhode predstavuje nezmenšenie majetkovej sféry biologických rodičov o finančné prostriedky nevyhnutne potrebné pre plnenie vyživovacej povinnosti voči maloletému dieťaťu, ktorému starostlivosť na základe predbežného opatrenia poskytovali žalobcovia 1./ a 2./ . Existencia pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle záverov súdov vyššej inštancie vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy, a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou bezdôvodného obohatenia (obdobne viď rozhodnutia NS SR s. zn. 4Cdo/199/2005, s. zn. 6Cdo./9/2016, 4MCdo/3/2014, ÚS SR s. zn. II. ÚS 165/2012, II. ÚS 17/2013, III. ÚS 361/2009, III. ÚS 45/2008). K výške uplatnenej nemajetkovej ujmy súd okrajovo sa pre porovnanie dodáva, že táto presahuje výšku súdnou praxou priznávanú rodičom pri úmrtí dieťaťa pri dopravnej nehode, čo bez ďalšieho naznačuje jej premšrtenosť.

66. K otázke príčinnej súvislosti, ktorej skúmanie vzhľadom na absenciu nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu by bolo rovnako nadbytočné, súd len okrajovo uvádza, že v zmysle zák. o rodine, náklady predosvojiteľskej starostlivosti znáša budúci osvojiteľ a nakoľko rozhodnutie o zverení do predosvojiteľskej starostlivosti nezaručuje automaticky a bez ďalšieho aj úspech v konaní o adopcii, takúto ujmu nie je možné podľa názoru súdu považovať za škodu a táto predstavuje vedomé riziko záujemcov o zverenie dieťaťa do náhradnej osobnej starostlivosti. Rovnako je potrebné uviesť, že aj pokiaľ by bol daný legitímny právny titul pre odškodnenie žalobcov 1./ a 2./ podľa zák. č. 514/2003 Z.z., ich úspech v konaní by bol podmienený preukázaním priamej (bezprostrednej) príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a nezákonným rozhodnutím, či nesprávnym úradným postupom. Z okolností daného prípadu je zrejmé, že žalobcovia 1./ a 2./ sa nechceli zmieriť s právom biologickej matky, ktoré im bolo známe od troch mesiacov dieťaťa a naťahovali odovzdanie dieťaťa, na ktoré boli biologickými rodičmi vyzvaní (vyplýva z odôvodnenia uznesenia Okresného súdu G. zo dňa 06. 08. 2010, č. k. 32P/199/2010-54). Dieťa žalobcovia 1./ a 2./ biologickým rodičom nevrátili ani na základe výzvy predchádzajúcej súdnym rozhodnutiam vydaným po nariadení predbežného opatrenia, rovnako ani po vydaní rozhodnutia Okresného súdu G. zo dňa 06. 08. 2010, sp. zn. 32P/199/2010, ktorým bolo neprávoplatne zrušené predbežné opatrenie, rovnako ani po zamietnutí návrhu na zverenie dieťaťa do predosvojiteľskej starostlivosti a návrhu na osvojenie dieťaťa. Nepochopiteľne preto žalobcovia za rozhodujúcu a podstatnú príčinu vzniku škody na ich strane odvodzujú od rozhodnutí poručenských súdov nereflektujúc skutočnosť, že pokiaľ by včasne rešpektovali známe právo biologických rodičov, nedošlo by k vzniku značnej citovej a aj tvrdenej skutočnej škody na strane nielen žalobcov 1./ a 2./, ale aj a predovšetkým na strane maloletého dieťaťa a jeho biologických rodičov. Žalobcovia 1./ a 2./ si pritom boli vedomí skutočnosti, že maloletý im bol zverený dočasne, čo nakoniec sami uviedli aj v návrhu na jeho zverenie do predosvojiteľskej starostlivosti, a rovnako, že na dieťa nemajú právny nárok, ktorý nezaložilo ani vydané predbežné opatrenie. Celkom vágne žalobcovia vo svoj prospech argumentujú aj škodou, ktorá mala vzniknúť biologickým rodičom dieťaťa rozhodnutiami poručenských súdov, keď tento nárok nie je predmetom konania a žalobcom v tomto smere nielen z právneho, ale vzhľadom na ich správanie ani z morálneho hľadiska neprináleží namietat existenciu škody na strane biologických rodičov.

67. Podmienka priamej príčinnej súvislosti nie je splnená ani vo vzťahu k uplatneným nákladom na súdne konania, ktorých boli žalobcovia 1./ a 2./ účastní, a to aj vzhľadom na neúspech žalobcov 1./ a 2./ v konaniach nimi iniciovaných; zodpovednosť štátu nemôže byť daná v spojení trovami neúspešných účastníkov konania, ktorí sa všemožne snažili zmeniť rozhodnutia prvostupňových súdov v konaní o zverení dieťaťa do predosvojiteľskej starostlivosti a v konaní o osvojení, ktoré sa aj v rámci odvolacieho konania ukázali ako vecne správne. Náklady na predosvojiteľskú starostlivosť o maloletého, by žalobcom 1./ a 2./ vznikli bez ohľadu na výsledok konania a všetci záujemcovia o osvojenie dieťaťa si musia byť už pri vstupe do procesu osvojenia vedomí (resp. nevedomí v tomto smere nie je ospravedlňením vzhľadom na platnú právnu úpravu, z ktorej to vyplýva), že súd nemusí rozhodnúť v ich prospech, a že náklady spojené s predosvojiteľskou starostlivosťou idú na vrub budúceho osvojiteľa, bez možnosti prenosu tejto náhradovej povinnosti na štát.

68. Záverom súd uvádza, že v zmysle konštantnej súdnej praxe nie je jeho povinnosťou v odôvodnení súdneho rozhodnutia dať odpoveď na všetky stranami nastolené otázky, ale len na tie, ktoré majú pre

vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných sporovými stranami.

69. Vzhľadom na právne posúdenie veci súd z dôvodu nadbytočnosti nevykonal dokazovanie oboznámením výsluchu maloletého v konaní pred Okresným súdom G. a žalobcami 1./ a 2./ predložených nahrávok, ktoré mali viesť k preukázaniu intenzity citovej väzby medzi nimi a maloletým.

70. V intenciách vyššie uvedeného súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

71. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

72. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

73. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa zásady úspechu v spore vyjadrenej v ust. § 255 ods. 1 CSP, keď v konaní plne úspešnej žalovanej vznikol nárok na náhradu trov konania proti neúspešným žalobcom 1./ a 2./. Nakoľko však žalovanej žiadne trovy v konaní nevznikli, súd jej nárok na ich náhradu voči žalobcom 1./ a 2./ nepriznal. Rozhodnutím o nepriznaní nároku žalovanej na náhradu trov konania zároveň odpadá potreba samostatného rozhodnutia o výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 02. 2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava I. (§ 355, § 362 ods. 1 CSP)

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 358, § 359 CSP)

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 363, § 364 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 2 CSP)

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 CSP)

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. (§ 366 CSP)

Ak povinný v stanovenej lehote dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.